



Arrest

nr. 141 206 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 10 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 3 december 2013 het Rijk binnen en diende op 4 december 2013 een asielaanvraag in. Op 12 augustus 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Chinese nationaliteit te beschikken, tot de Tibetaanse bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn van de stad Lhasa in de Tibetaanse Autonome Regio (TAR), Volksrepubliek China (VRC). Omdat uw ouders gewezen politieke gevangenen zouden zijn, zou u geen goede toekomstmogelijkheden hebben gehad in Tibet. Telkens er een incident plaats vond, werden uw ouders ondervraagd en werd u bij uw tante gelaten. Daarom werd u in 1993, op tienjarige leeftijd, door uw moeder naar India gebracht. Uw moeder keerde daarna terug naar Tibet.

Van 1993 tot 1998 volgde u les aan de Suja TCV-school. U verbleef op school. Van 1998 tot 2001 volgde u les aan de Gopalpur TCV-school. U verbleef op school. Van 2001 tot 2009 volgde u een bachelor boeddhistische filosofie aan de Central University of Tibetan Studies in Varanasi. Tussen 2009 en 2011 volgde u een master boeddhistische filosofie. U verbleef in een hostel van de universiteit.

Vervolgens huurde u voor drie à vier maanden een huis in Dharamsala. Daarna woonde in het Ngor-klooster in Dehradun tot juni 2013. Daarna keerde u terug naar Dharamsala.

Tijdens uw studies werkte u als penningmeester bij het "Tibetan Youth Congress". U was tijdens uw studies ook een jaar secretaris van het "Gelugpa Students Welfare Committee" van het "Central Institute of Higher Tibetan Studies". Van juli tot oktober 2009 werkte u als journalist bij de "Tibet Times". Tijdens uw masteropleiding gaf u Tibetaanse les in het Ngor-klooster. Na uw studies bleef u les geven in het klooster. U deed tot dit juli 2013. Dan ging u parttime aan de slag als secretaris bij de NGO Lha.

In India kende u volgende problemen: u kan de nationaliteit niet verkrijgen, u kan uw familie in Tibet niet bezoeken, in Dehradun zouden ze uw "Registration Certificate" (RC) niet als echt beschouwen omdat u in Tibet bent geboren en daarom zou u voor de verlengingen telkens hebben moeten betalen, met uw RC kan u geen bankrekening openen, u vindt er wegens raciale discriminatie moeilijk werk, u vond het ook racistisch dat u moest betalen voor het verkrijgen van een "Police Clearance Certificate" voor een visum voor de Verenigde Staten.

In India nam u deel aan demonstraties. Vier keer werd u daarbij gearresteerd en geslagen. U kwam telkens dezelfde dag vrij.

Op 13 december 2013 verliet u India. U nam in New Delhi het vliegtuig en vloog naar Frankrijk. U verbleef drie dagen in Frankrijk en reisde vervolgens per trein naar België. Op vier december 2013 zou u in België zijn aangekomen. Dezelfde dag vroeg u asiel aan.

U verklaarde dat u niet naar India kan terugkeren omdat u het land illegaal zou hebben verlaten en niet binnen de twee maanden terugkeerde.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: leerlingenboekje, groen boekje, certificaat "Tibetan Youth Congress", attest "Nelen Khang" ("Reception Centre") Dharamsala, gecertificeerde kopie attest "Nelen Khang" Kathmandu, attest "Department of Security", attest "Guchusum", certificaat "Students for a Free Tibet", certificaat "Gelugpa Students Welfare Committee", certificaat TCV-school, certificaat Ngor-klooster, attest WTC II, Koning Albert II-laan 26 A, 1000 BRUSSEL T 02 205 51 11 F 02 205 51 15 www.cgvs.be 2 "Tibet Times", kopie (foto) RC en Identity Certificate (IC), kopie (foto) identiteitskaart moeder, kopie (foto) vrijlatingsbewijs moeder, twee foto's demonstraties, kopie (fax) United "Dra-Sog-Dri-Sum Association", diploma "Central University of Tibetan Studies", kopie RC ("Registration Certificate") partner en kopie geboortecertificaat kind. Op 1 juli 2014 voegde u volgende documenten toe aan uw dossier: kopieën van pagina's van de hukou, geboorteakte kind, echografie, foto's van familie.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen (DVZ punten 1-10, CGVS p. 2) en neergelegde documenten – kopie van hukou, certificaat "Tibetan Youth Congress", attest "Nelen Khang" Dharamsala, gecertificeerde kopie attest "Nelen Khang" Kathmandu, attest "Department of Security", attest "Guchusum", certificaat "Students for a Free Tibet", certificaat "Gelugpa Students Welfare Committee", certificaat TCV-school, certificaat Ngor-klooster, attest "Tibet Times", kopie (foto) RC en Identity Certificate (IC), kopie (fax) United "Dra-Sog-Dri-Sum Association" en diploma "Central University of Tibetan Studies" kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Norbu Tsering Lhagetsang, geboren op 23/11/1983 te Lhasa in de VRC. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen

verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS pp. 2-4, CGVS2 pp. 2, 4-5) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1993 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde documenten dat u omwille van scholing aan de Suja-school, uw politieke activiteiten in India en omdat uw ouders gewezen politieke gevangenen zijn (CGVS pp. 5-7, 9, 15) een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 1993 heeft u tot in 2013 in India verbleven.

Van 1993 tot 1998 volgde u les aan de Suja TCV-school. U verbleef op school. Van 1998 tot 2001 volgde u les aan de Gopalpur TCV-school. U verbleef op school. Van 2001 tot 2009 volgde u een bachelor boeddhistische filosofie aan de Central University of Tibetan Studies in Varanasi. Tussen 2009 en 2011 volgde u een master boeddhistische filosofie. U verbleef in een hostel van de universiteit.

Vervolgens huurde u voor drie à vier maanden een huis in Dharamsala. Daarna woonde u in het Ngor-klooster in Dehradun tot juni 2013. Vervolgens keerde u terug naar Dharamsala.

Tijdens uw studies werkte u als penningmeester bij het "Tibetan Youth Congress". U was tijdens uw studies ook een jaar secretaris van het "Gelugpa Students Welfare Committee" van het "Central Institute of Higher Tibetan Studies". Van juli tot oktober 2009 werkte u als journalist bij de Tibet Times. Tijdens het behalen van uw master gaf u Tibetaans les in het Ngor-klooster. Daarna bleef u les geven in het klooster. U deed dat tot juli 2013. Dan ging u parttime aan de slag als secretaris bij de NGO Lha.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan ik een land beschouwen als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan ik India voor u beschouwen als 'eerste land van asiel'.

Over de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning verkrijgen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland hebben verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC verkrijgen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC. U verklaarde dat u aanvankelijk een "valse" RC had, met foutieve informatie over uw geboorteplaats en uw ouders. In 2008 kon u uw RC rectificeren. U verklaarde dat die gerectificeerde RC in Dehradun niet werd aanvaard omdat u in Tibet bent geboren en enkel Tibetanen die in India zijn geboren recht hebben op een RC (CGVS pp. 12-13). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier hebben Tibetanen die in Tibet zijn geboren ook recht op een RC. Bovendien kon u uw RC jaarlijks verlengen en verkreeg u op basis van die RC een "Identity Certificate" (IC, internationaal reisdocument). Dat u telkens voor die verlenging moest betalen omdat uw RC niet echt zou zijn is louter een blote verklaring (CGVS pp. 12-13). Bovendien kan dit niet de reden zijn dat u moest betalen voor de verlenging gezien u wel degelijk over een correcte RC beschikte.

Over de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u verder dat de hoofdredenen zijn dat u (daardoor) niet de Indische nationaliteit kan verkrijgen en dat u uw ouders en andere familieleden niet kan bezoeken in Tibet, VRC (CGVS pp. 13-14). Dat u de Indische nationaliteit niet kan verkrijgen en (daardoor) vanuit India uw familie in Tibet niet kan bezoeken, ressorteren niet onder de criteria van Vluchtelingenconventie. Evenmin vormen deze zaken een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Over uw verklaringen dat u geen bankrekening kan openen[geen SIM-kaart kan kopen of geen bankrekening kan openen met uw RC (CGVS p. 13) blijkt uit de informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat Tibetanen in India verschillende identiteitsdocumenten, zoals een Aadhaar-card, een PAN-card, een Ration card en rijbewijs kunnen verkrijgen. Naast het feit dat deze officiële identiteitsdocumenten betreffen die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien deze identiteitsdocumenten op vrij eenvoudige wijze kunnen worden verkregen en gezien deze stukken, zoals de Aadhaar-card, wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat ook u dergelijke stukken, die een oplossing bieden voor de door u genoemde problemen, kan verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India.

U stelde ook dat u moeilijker werk kon vinden omdat u geen Indiër was (CGVS pp. 13-14). Hierover merk ik op dat u in India wel degelijk werk vond in de Tibetaanse gemeenschap nadat u hoger onderwijs hebt genoten en dat u er verscheidene jobs uitoefende (CGVS pp. 9-11). Verder merk ik hierover op dat Tibetanen, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, in tal van economische sectoren zijn tewerk gesteld. Ook stelde u dat u raciaal werd gediscrimineerd omdat u moest betalen voor het verkrijgen van een "Police Clearance Certificate" dat u nodig had voor een visumaanvraag voor de VS, terwijl Indiërs daarvoor niet moesten betalen (CGVS p. 14). Het feit dat u daarvoor moest betalen en Indiërs niet is louter een blote bewering. Verder merk over deze vormen van raciale discriminatie op ze geen aan vervolging grenzende discriminatie zijn en evenmin vormen ze een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in definitie van subsidiaire bescherming.

Over al deze zaken stel ik vast u die niet hebt vermeld in uw antwoorden in de vragenlijst, die u met de hulp van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) invulde.

Ook haalde u aan dat u India verliet omdat u tijdens manifestaties vier keer werd gearresteerd en daarbij werd geslagen (CGVS p. 14). Ik merk hierover op dat u telkens zonder verdere gevolgen werd vrijgelaten. Bovendien stel ik vast dat u in uw antwoorden in de vragenlijst wel verklaarde dat u India verliet omwille van uw politieke activiteiten maar dat u tevens verklaarde dat u nooit werd gearresteerd (Vragenlijst punt 3.1). U kende in India geen andere problemen omwille van uw politieke activiteiten.

U heeft niet aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde tevens dat u niet naar India kan terugkeren omdat u het land illegaal zou hebben verlaten en niet binnen de twee maanden terugkeerde (CGVS pp. 15). Zoals bovenstaand opgemerkt kan een Tibetaan die uit het buitenland terugkeert zijn verblijfsrecht opnieuw opnemen en opnieuw een RC verkrijgen. Bovendien hebt u India verlaten met uw IC waardoor u legaal bent gereisd.

Op basis van bovenstaande stel ik vast, dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Over de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een "Identity Certificate" (IC), ook wel Yellow Book genoemd, kunnen verkrijgen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een "No Objection to return to India" (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt dat u over dergelijke reistitel beschikte in India en in het bezit was van een dergelijke IC. U hebt met deze IC naar Frankrijk gereisd (CGVS p 12, DVZ punt 32-33).

U verklaarde dat u met uw eigen IC hebt gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (CGVS pp. 12, 15). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Over uw reisweg merk ik tevens op dat u er tegenstrijdige en inconsistente verklaringen over aflegde die bijdragen aan de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over het niet langer beschikken over een IC. Voor het CGVS (pp. 14-15) verklaarde u dat u op 13 december 2013 India verliet en naar Frankrijk vloog, er drie dagen verbleef en op de vierde januari in België aankwam. Vervolgens corrigeerde u uw verklaringen en stelde u dat u op vier december 2013 in België aankwam, negen dagen voor uw beweerd vertrek uit India dus. Bij de DVZ had u echter verklaard dat u op 30 november 2013 uit India was vertrokken en tot vier december 2013 in Frankrijk hebt verbleven. Het feit dat uw verklaringen over uw reisdata inconsistent en niet eensluidend zijn, maakt dat u geen zicht geeft op uw werkelijke reisdata en dat u mogelijks al een tijd langer in Frankrijk of België aanwezig was vooraleer u asiel aanvraag.

Gelet op uw niet overtuigende en ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt kan beschikken, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Tot slot merk ik op dat u een tijd in Frankrijk verbleef en er geen asiel aanvraag (CGVS pp. 15). Ook dit wijst er op dat u India niet hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging of omwille van het risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u neerlegde vermogen niet min appreciatie van uw asielmotieven in de positieve zin om te buigen. Ze weerleggen immers geen van bovenstaande vaststellingen. Het leerlingenboekje bevestigt uw scholing in Tibet, VRC. Uw groen boekje staat dat u deel uitmaakt van de Tibetaanse diaspora. Het certificaat van de "Tibetan Youth Congress" staat uw activiteiten voor deze organisatie. De attesten van de "Nelen Khang" vormen een begin van bewijs van uw vluchtweg uit Tibet, VRC. De attesten van het "Department of Security" en van Guchusum en de kopie (foto) van het vrijlatingsbewijs van uw moeder vormen een begin van bewijs van haar arrestatie en opsluiting. Het certificaat van "Students for a free Tibet" en de foto's staven uw deelname aan de vredesmars. Het certificaat van de TCV-school en uw diploma staven uw scholing en studies in India. Het attest van het Ngor-klooster staat uw werk als leraar voor dit klooster. Het attest van de "Tibet Times" staat uw werk als journalist voor de "Tibet Times". De kopie (fax) van de "United Dra-Sog-Dri-Sum Association" staat uw lidmaatschap van deze organisatie. De kopie (foto) van de identiteitskaart van uw moeder vormt een begin van bewijs van haar identiteit. De kopieën (foto's) van uw RC en IC vormen een begin van bewijs dat u India over deze documenten beschikte en er verblijfsrecht heeft. De kopie van de RC van uw partner vormt een begin van bewijs dat zij in India over deze documenten beschikt en er verblijfsrecht heeft. De kopie van het geboortecertificaat van uw kind vormt een begin van bewijs van zijn geboorte in India. De door u toegevoegde documenten op 1 juli 2014 staven verder uw identiteit en gezinssamenstelling, zonder meer.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indische autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende documenten:

3. Caritas, Vluchtschrift, maart 2012, www.caritas-int.be;

4. Federal Office for migration, The Tibetan Community in India, 30 juni 2013, te consulteren op <http://www.ejpd.admin.ch/content/dam/data/migration/laenderinformationen/herkunftslanderinformationen/asien-nahost/ind/IND-ber-tibetan-community-e.pdf>;

5. Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, «Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde », reinseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013, te consulteren op [http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde](http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde;);;
6. EHRM, YD t. Zwitserland, 30 maart 2013, n° 23273/13;
7. EHRM, DC t. Zwitserland, 22 januari 2013, n° 7267/13;
8. H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees, <http://www.wcl.american.edu/hrbrief/v7i1/india.htm>;
9. VancouverCourier, Tibetan refugees seek better life in Vancouver, 2 januari 2014, te consulteren op <http://www.vancourier.com/tibetan-refugees-seek-better-life-in-vancouver-1.776792>;
10. The times of India, "Tibetans struggling to find another exile home in exile", te consulteren op http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-10-07/india/42793100_1_tibetans-mcleodganj-exile;
11. US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013, te consulteren op <http://www.cecc.gov/sites/chinacommission.house.gov/files/AR13DJ.PDF>;
12. Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010, <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2011/tibet>;
13. "Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People's Republic of China's second Universal Periodic Review", Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013, te consulteren op <http://fidh.org/IMG/pdf/en-report-tibet-4.pdf>;
14. "They Say We Should be Grateful" Mass Rehousing and Relocation Programs in Tibetan Areas of China", Human Rights Watch, juni 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1476_1372338871_tibet0613webwcover-0.pdf;
15. "2012 International Religious Freedom Report – Tibet", US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/247442/357657_en.html;
16. "China: country of origin information (COI) Report", UK Home Office, 24 augustus 2011;
17. "Wave of arrests contributes to Tibet's growing isolation", Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013;
18. "More Attention to Tibet Needed", Asian Fortune, 6 mei 2013;
19. "Destination Delhi: A review of the implementation of UNHCR's urban refugee policy in India's capital city, UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 13 augustus 2013, PDES/2013/09;
20. "Tibetan Refugees in India: declining sympathies, diminishing rights", Human Rights Features (voice of the Asia Pacific Human Rights Network), 30 april 2008, toegankelijk op 15 januari 2014;
21. "Tibet's stateless nationals II: Tibetan Refugees in India", Tibet Justice Center, september 2011;
22. « Commentaires du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés relatifs aux : projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers (ci – après « projet de loi monocraméral » et – projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, et modifiant la loi du 27 décembre 2006 portant des dispositions diverses (ci – après « projet de loi bicraméral »), UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 29 januari 2013, toegankelijk 15 januari 2014, p. 19, § 66 ;
23. "Improving asylum procedures: comparative analysis and recommendations for law and practice", UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), maart 2010, toegankelijk op 15 januari 2014;
24. "UNHCR Note on the Principle of Non – Refoulement", UNHCR, november 1997, toegankelijk op 16 januari 2014;
25. FFM, "The Tibetan Community in India and Nepal", 29 augustus 2012;
26. North Gazette, "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet", 22 februari 2013, te consulteren op <http://northgazette.com/news/2013/02/22/tibetan-appeals-to-home-ministry-to-stop-deportation-to-china-occupied-tibet/>;
27. Free Tibet, "Indian Government bows to Chinese Pressure", 17 november 2006;
28. « L'Inde secouée par un débat inédit sur le racisme dans la société », Le Monde, 8 februari 2014 ;
29. Verklaring van de heer Pat Demaret;
30. Verklaring die mee werd ondertekend door de ambassade;
31. Times of India, "Protest against death of Arunachal student", 1 februari 2014 te consulteren op <http://timesofindia.indiatimes.com/city/delhi/Delhi-Protest-against-death-of-Arunachal-student/articleshow/29704983.cms?referral=PM>;
32. Echo of Arunachal, "Aapsu urges caution against refugees wrongdoing", 18 november 2013;

33. IRB, chapitre 10 clause d'exclusion, 28 februari 2014 ;
34. Brief Europees Hof voor de Rechten van de Mens dd. 4 april 2014;
35. "Is Dharamshala safe for Tibetans?", Mila Rangzen, 12 juni 2014, te consulteren op www.tibettelegraph.com;
36. "Beyond proof credibility Assessment in Eu Asylum Systems", UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), mei 2013, p. 199 – 204, te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/519b1fb54.html>.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker steunt zijn eerste middel op de "*Schending van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*". Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan "*van artikel 3 E.V.R.M.; Schending van het non - refoulement beginsel; Schending van artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het statuut van vluchtelingen van 28 juli 1951; Schending van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984*". In een derde middel beroept verzoeker zich op de "*artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*". Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van "*artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiäre bescherming); Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; Schending van artikel 3 E.V.R.M.*".

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat *in casu* geen verwijderingsmaatregel wordt aangevochten. Waar artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, bijgevolg niet afzonderlijk worden beoordeeld.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst.

3.2. Verzoeker is van Tibetaanse origine en stelt geboren te zijn op 23 november 1983 in Lhasa, TAR, Volksrepubliek China (VRC). Verzoeker legt een foto van de identiteitskaart van zijn moeder D. D. voor, geboren op 1 juni 1966 en verblijvende te Lhasa, TAR, China. Verzoeker brengt tevens (moeilijk

leesbare) fotokopieën van een hukou bij en legt een leerlingenboekje uit Tibet voor. Verzoeker heeft noties van het Chinees (gehoor 1 p. 4). Verzoeker legt tevens aannemelijke verklaringen af over Tibet (gehoor 2 p. 2-5). Aldus kan aangenomen worden dat verzoeker de Chinese nationaliteit bezit en van Tibetaanse herkomst is.

Verzoeker legt een kopie van zijn RC voor, uitgegeven 3 juli 2008 en recent nog verlengd tot 2 juli 2014, waarin staat dat hij geboren werd op 23 november 1983 te Lhasa, Tibet, en waarin een uitreisstempel op 30 november 2013 werd aangebracht. Verzoeker legt tevens een kopie van zijn IC voor, uitgegeven op 12 oktober 2011 en geldig tot 11 oktober 2021, waarin staat dat hij geboren werd op 23 november 1983 te Lhasa, Tibet. Daarnaast brengt verzoeker een origineel Green Book, een attest van het Reception Centre Dharamsala, en een gecertificeerde kopie attest "Nelen Khang" Kathmandu bij. Aldus kan blijken dat de Indische autoriteiten als de Tibetaanse autoriteiten in ballingschap verzoeker als een in Tibet, China geboren en legaal in India verblijvende Tibetaan beschouwen.

3.3. Verzoeker verklaart dat zijn beide ouders politieke gevangenen waren, waarbij en *"mijn moeder was opgesloten in 1989 omwille van politieke activiteiten. Ze was toen zwanger, zes maanden gedragen, omdat ze zwanger was vrijgelaten na drie maanden"* (gehoor 1 p. 5). Verzoeker legt een attest van de CTA *"Department of Security"* en een attest van de *"Gu-chu-sum"* voor die de detentie van zijn moeder bevestigen. Verzoeker legt tevens een moeilijk leesbare fotoprint voor die beweerdelijk een vrijlatingsdocument is (gehoor p. 3). Waar verzoeker eerst verklaarde *"mijn vader opgesloten voor twaalf jaar vanaf 1959"* (gehoor 1 p. 5), wijzigde hij dit later in een detentie van 21 jaar (gehoor 2 p. 3), doch verklaart tevens dat hij dit enkel van zijn moeder hoorde. Verzoeker werd op zijn tien jaar door zijn moeder naar India gebracht. Daargelaten verzoekers verklaringen niet even eenduidig zijn wat de politieke detentie van zijn ouders betreft, kan gesteld worden dat verzoekers familie in de negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten stond. Het is dan ook aannemelijk dat verzoeker bij een terugkeer naar China, na zijn jarenlange verblijf, zijn politieke activiteiten (o.a. als penningmeester voor het Tibetan Youth Congress) en arrestaties (gehoor 1 p. 11, p. 14) en zijn beroepswerkzaamheden als journalist voor de Tibet Times in India ook vervolgd kan worden in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

3.4. Verzoeker betwist geenszins dat hij zijn gewoonlijk verblijf heeft in India waar hij volgens zijn verklaringen op het CGVS sedert 1993 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoeker volhoudt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India het eerste land van asiel is.

3.5. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"1. Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. 2. Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten."*

3.6. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een 'reële bescherming' geniet.

3.7. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat, en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoekende partij meent echter dat er reden is om volgende prejudiciële vraag te richten tot het Europees Hof van Justitie inzake “de term “voldoende bescherming” zoals gestipuleerd in art. 26 van de richtlijn 2005/85/EG” die als volgt luidt “kan de toepassing die gemaakt wordt van het begrip reële bescherming overeenkomstig de Belgische nationale wet waarbij in art. 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG gedeeltelijk werd omgezet en waarbij geoordeeld wordt dat een tijdelijk verblijfsrecht dat wordt verleend aan Tibetanen die in Tibet (China) zijn geboren, doch gevlucht naar India, onder het begrip “reële bescherming” valt, rekening houdende met het feit dat deze praktijk niet in de Indiase wetgeving verankerd ligt maar louter afhankelijk is van de instructies van de zittende Indiase wetgeving onder het begrip van de “voldoende bescherming” vallen?” “Is de omzetting van art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG in de Belgische wetgeving in de vorm van art. 48/5, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen conform art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG nu art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG de mogelijkheid geeft rekening te kunnen houden met het element of de vluchtelingenstatus kan verkregen worden in het land waar men beschouwd wordt beroep te kunnen doen op bescherming daar waar art. 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dit niet toelaat.”

3.9. Overweging 43 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) stelt: “De lidstaten moeten alle verzoeken onderzoeken op de inhoud, met andere woorden beoordelen of de betrokken verzoeker al dan niet in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, behoudens andere bepalingen in onderhavige richtlijn, met name indien redelijkerwijs kan worden aangenomen dat een ander land het onderzoek zal doen of voldoende bescherming zal verlenen. De lidstaten dienen met name niet te worden verplicht de inhoud van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen indien een eerste land van asiel de verzoeker de vluchtelingenstatus of anderszins voldoende bescherming heeft verleend en indien de verzoeker opnieuw in dat land zal worden toegelaten.”

3.10. Artikel 33 van de Procedurerichtlijn stelt onder “Niet-ontvankelijke verzoeken”:

“1. Naast de gevallen waarin een verzoek niet in behandeling wordt genomen overeenkomstig Verordening (EU) nr. 604/2013, zijn de lidstaten niet verplicht te onderzoeken of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, indien een verzoek krachtens dit artikel niet-ontvankelijk wordt geacht. De lidstaten kunnen een verzoek om internationale bescherming alleen als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:

1. (...)
2. b) een land dat geen lidstaat is, ingevolge artikel 35 voor de verzoeker als eerste land van asiel wordt beschouwd;
3. (...).”

Artikel 35 van de Procedurerichtlijn (verzoekende partij verwijst steeds naar het oud artikel 26 van de Procedurerichtlijn 2005/85/EG) bepaalt inzake “Het begrip „eerste land van asiel” een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel voor een bepaalde verzoeker wanneer: de verzoeker in dat land is erkend als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins voldoende bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Bij de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op de bijzondere omstandigheden van een verzoeker kunnen de lidstaten rekening houden met artikel 38, lid 1. De verzoeker mag de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op zijn bijzondere omstandigheden aanvechten.”

3.11. Daargelaten de discussie over de ‘voldoende’ in de zin van artikel 35 van de Procedurerichtlijn versus ‘reële’ bescherming in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan worden vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoekende partij wel ten gronde werd onderzocht, zoals bepaald is in artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet en er vastgesteld werd dat verzoekende partij in India niet wordt vervolgd in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer “de asielzoeker in dat land erkend is als

vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten". Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend zoals het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. De term "reëel" (wezenlijk, effectief) stelt duidelijk hogere eisen bij de beoordeling van het woord "voldoende" (adequaat). Zoals onder zal blijken zijn er geen redenen tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europese Hof van Justitie nu er geen twijfel kan bestaan dat verzoeker geniet van een reële bescherming in India.

3.12. Immers verzoeker kon in India vanaf 1993 ongemoeid en veilig verblijven en studeren. Verzoeker wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan beschouwd (Green Book).

4. Verzoekende partij betwist echter dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

4.1. Echter uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treft. De "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en *"In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt"*. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoeker er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("Information Pertaining Tibetan Nationals"). Aldus kan er evenmin gesteld worden dat er geheel geen rechtszekerheid heerst.

4.2. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een "Long Term Stay RC". Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd.

4.3. Verzoeker blijft bij louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een RC terwijl duidelijk kan blijken dat in de praktijk (quasi) alle Tibetanen over een RC beschikken en dat geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Dit kan tevens blijken uit verzoekers verklaringen en voorgelegde documenten. Verzoeker legt een kopie van zijn RC voor, uitgegeven 3 juli 2008, waaruit kan blijken dat deze jaarlijks is verlengd tot 2012, 2013 en recent nog verlengd tot 2 juli 2014 en waarin een uitreisstempel op 30 november 2013 werd aangebracht. Aldus kan blijken dat verzoeker een continu legaal verblijfsrecht genoot, hetgeen hij ook verklaart en dat hij bovendien ook legaal is kunnen vertrekken. Indien verzoeker tot 2007 leefde met een RC waarbij hij een vals geboortecertificaat en valse ouders verkreeg en in de RC de geboortedatum en –plaats incorrect waren, dan kan tevens vastgesteld worden dat verzoeker er in slaagde een nieuwe RC te bekomen op basis van zijn juiste gegevens (gehoor p. 12-13). Verzoeker kon deze nieuwe RC telkens laten verlengen mits betaling van 500 roepies (6,66 euro) en kon op basis hiervan tevens een IC verkrijgen (gehoor p. 13). Uit het betalen van smeergeld kan geen persoonlijke noch een zwaarwichtige vrees worden afgeleid, noch kan blijken dat enkel Tibetanen met corruptie geconfronteerd worden, temeer de hoogte van het te betalen bedrag eerder aan een administratieve kost dan aan smeergeld doet denken. Verzoeker beperkt zich in deze tot het herhalen van het asielaanvraag en het formuleren van loutere beweringen dat deze niet aanvaard zou

worden terwijl dit tegengesproken wordt de jaarlijkse verlengingen en het verkrijgen van een IC, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

4.4. Verzoeker kan aldus evenmin overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de "goodwill van de regering". Immers de beperkte geldigheidsduur is niet relevant nu de mogelijkheid wordt geboden dit stelselmatig te verlengen. Dat hierbij mogelijks praktische, maar geen onoverkomelijke moeilijkheden kunnen optreden, doet hier niet van af nu kan blijken dat elke Tibetaan geldige verblijfsdocumenten kan verkrijgen in India. Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die zowel strijdig is met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met de eigen verklaringen van verzoekende partij en de voorbijgaande realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizend volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoekende partij toont evenmin aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Verzoeker blijft dan ook bij louter theoretische beweringen. Ten slotte kan nog toegevoegd worden dat eenvoudige administratieve voorwaarden bij het verkeer van personen op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd, laat staan vervolging.

4.5. Verzoeker wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Verzoeker kon in India ongemoeid wonen, studeren en werken. Verzoeker verklaarde naar België te zijn gekomen omwille van de raciale discriminatie, doch verklaart geen concrete en persoonlijke gevallen van discriminatie. Waar hij beweerde dat hij moeilijk werk kon vinden, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker diverse jobs heeft uitgeoefend, waaronder leraar Tibetaans, secretaris bij een NGO en journalist, zodat verzoeker geenszins aannemelijk maakt gediscrimineerd te zijn. Waar hij stelt dat hij meer moest betalen dan Indiërs voor het verkrijgen van een *Police Clearance Certificate*, is, voor zover überhaupt al waarachtig, niet zwaarwichtig genoeg om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, noch kan blijken dat dergelijke praktijken enkel Tibetanen treffen. Verzoeker verklaart vanuit India niet te kunnen terug keren naar Tibet, wat ten opzichte van India bezwaarlijk als een vluchtelingenrechtelijke reden kan worden beschouwd nu het Indiase beleid gericht is op de bescherming van Tibetaanse vluchtelingen. Evenmin kan de bewering dat verzoeker de Indische nationaliteit niet kan verkrijgen gezien worden als een asielrechtelijke vrees, noch kan blijken dat verzoeker hiertoe ooit pogingen ondernomen heeft. Verzoeker toont niet aan dat de vier keer dat hij voor een dag gearresteerd werd naar aanleiding van zijn deelname aan manifestaties, buiten de grenzen van de legitieme ordehandhaving door de Indische overheid viel, te meer deze kortstondige detenties zonder gevolgen bleven, noch kan het feit dat hij hierbij geslagen werd, aanzien worden als een zwaarwichtige vervolging. Dat "*verzoeker heeft dit niet vermeld omdat hij dacht dat het ging om echte veroordelingen, en dit is, in het geval verzoeker, gelukkig nog niet het geval geweest*" kan enkel adstrueren dat dit geen zwaarwichtige noch ernstige laat staan illegitieme vervolgingen waren. Waar verzoeker thans nog wijst op het verlies van gronden en huizen, stelt de Raad vast dat dit nieuwe elementen zijn waarvan niet wordt verklaard waarom dit belangrijk is, noch wordt aangetoond waarom dit *in casu* tot een nood aan bescherming moet leiden. Verzoeker is niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat hij niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

4.6. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", blijkt dat de Indische Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Waar verzoeker nog wijst op de zin "*Tibetanen zouden de jure kunnen gedeporteerd worden naar China maar dit gebeurt niet de facto*", is deze zin foutief in het licht van de daaraan voorafgaande paragrafen. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

4.6.1. Voorts kan uit onderzoek van talrijke rapporten en uit de gesprekken met diverse partners in India niet blijken dat er op dit punt grond is voor ongerustheid bij de Tibetanen. De "COI Focus"

“CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, vermeldt dat “Onafhankelijk van elkaar hebben gesprekspartners tijdens de Cedocamissie bevestigd dat Tibetanen in India geen enkel risico lopen om naar China te worden gedeporteerd. [gesprek met bevoegde Indiase autoriteiten en Indiaas advocaat die jarenlang Tibetanen bijstaat]” en “Ook in de geraadpleegde literatuur kon er geen concrete informatie gevonden worden over een effectief geval van refoulement sinds het ontstaan van de Tibetaanse gemeenschap in ballingschap. Alleen het CTA Department of Security was op de hoogte van veroordeelde criminelen die in het verleden uit India gedeporteerd werden. Maar, wanneer dit in recente jaren is voorgevallen, zouden deze personen de facto alleen maar naar de grens gebracht zijn en “gevraagd zijn om over te steken” [gesprek met een vertegenwoordiger van het CTA Security Department]. Ook de SP (Police) van Kangra heeft verklaard dat deportaties weliswaar als afschrikkingsmiddel worden gebruikt maar hij onderlijnde hierbij dat Tibetanen de facto nooit verplicht worden om India te verlaten. Men zou ze achterlaten in een grensgebied of buiten de grenzen van een district. Volgens een rapport van het US State Department vonden er in 2012 geen refoulements plaats van vluchtelingen.” Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen de facto aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden.

4.6.2. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat de bijgevoegde documenten “questions” betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI’s vervatte informatie verwijst. Indien het principe van een verbod van directe en indirecte non-refoulement een bijzonder belangrijk rechtsprincipe is, dan kan *in casu* niet blijken dat er een risico op een schending van artikel 33 Vluchtelingenverdrag voorligt. Daar waar verzoeker een internetbericht “*Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet*” toevoegt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoeker kan daarbij bezwaarlijk zijn situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. Aangaande de geciteerde rechtspraak van de Raad, gaat verzoeker er eveneens aan voorbij dat, en nog daargelaten de vraag of de zaken vergelijkbaar zijn, de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft. De Canadese rechtspraak (Choezom, Tendzin c. M.C.I. (C.F., IMM-1420-04), von Finckenstein, 30 septembre 2004; 2004 CF 1329) is in deze zin irrelevant nu deze Tibetaanse zaak steunt op beperkte, onvolledige en evenmin recente landeninformatie en de aangehaalde zaak reeds dateert van 30 september 2004 wat bezwaarlijk actueel is. Verzoeker blijft dan ook bij louter theoretische beweringen.

4.7. Het staat verzoeker vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken; verzoeker dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te weerleggen. Verzoekers loutere bewering “*Zij [Tibetanen] worden als specifieke groep op basis van hun ras constant gevisieerd en blootgesteld aan schade*”, wordt niet geadstrueerd middels objectieve informatie; derhalve blijft dit een boutte bewering die niet vermag de objectieve informatie te weerleggen. Daarenboven kunnen eenvoudige administratieve voorwaarden bij het vrij verkeer van personen – die niet worden aangetoond – op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd.

4.8. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoekers asielaanvraag ten opzichte van India is ongegrond.

4.9. Inzake de terugkeer van Tibetanen naar India blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, dat

“Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijf land een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel.”. Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen.

Tevens blijkt dat *“Niemand van de Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft noemde problemen bij het aanvragen van terugkeervisa voor de IC's bij de Indiase ambassades. In een e-mail aan Cedoca van februari 2014 verklaarde de Indiase ambassade in Brussel hierover dat alle Tibetanen die beschikken over een yellow book en een NORI-stempel inderdaad gerechtigd zijn om terug te keren naar India. Of de IC-houders India al dan niet verlaten hebben met de yellow book neemt de ambassade bij het faciliteren van hun terugreis naar India niet eens in beschouwing. Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van het IC-boekje. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC-boekjes ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden “na uitgebreide onderzoeksdaten”. De CTA heeft op 30 september 2009 een onderhoud gehad met het hoofd van de Indiase paspoortdienst over de mogelijkheden om ook in het buitenland een nieuw IC-boekje te bekomen. Op 3 oktober 2009 heeft de CTA hierover een circulaire verspreid ter attentie van aan “alle IC-houders”. Volgens deze circulaire zouden de Indiase missies in het buitenland voortaan nieuwe IC-boekjes kunnen uitreiken voor IC-houders van wie de IC-pagina's volgestempeld waren of voor IC-houders die hun IC verloren hadden. Wel is het, volgens de circulaire, zo dat enkel IC's die geldig zijn vervangen zouden kunnen worden. Vernieuwing van de IC in het buitenland zou dan weer onmogelijk zijn. Wie zijn IC wilde verlengen diende dus, nog steeds volgens de circulaire, hiervoor tijdig terug te keren naar New Delhi. De Indiase ambassade in Brussel heeft in een e-mail van februari 2014 aan Cedoca verklaard dat Tibetanen van wie de IC verloren is gegaan zich inderdaad tot de ambassade kunnen wenden voor een her-uitreiking (duplicaat) van hun IC-boekje. Alvorens ze een nieuwe IC uitreiken zou de ambassade de Tibetanen wel eerst onderwerpen aan de “normale procedures waaronder een identiteitscontrole”. Een her-uitreiking zou, volgens de e-mail, ook enkel mogelijk zijn “in zoverre de aanvrager niet het staatsburgerschap van een ander land heeft aangenomen”.”.* Aldus kan worden vastgesteld dat duplicaten van IC's effectief worden uitgereikt, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek, en dit ook door de Indiase ambassade in Brussel.

4.10. Verzoeker reisde met zijn eigen IC, die beweerdelijk door de smokkelaar werd afgenomen, en heeft 1.050.000 (verklaring DVZ 32) Indische roepies betaald voor zijn reis. Daargelaten dat verzoeker geen asiel heeft aangevraagd in Frankrijk, kan uit geen der beide gehoren blijken dat verzoeker effectief zijn IC teruggevraagd heeft aan de smokkelaar, noch heeft hij een duplicaat aangevraagd (gehoor 1 p. 15), hetgeen hem allen ten eerste kan worden aangerekend. Dat verzoeker zijn IC heeft afgegeven aan de smokkelaar, kan niet overtuigen gezien niet wordt toegelicht waarom verzoeker zijn eigen authentieke identiteitsdocumenten zou weggeven. Voorts kan evenmin worden ingezien waarom verzoeker 1.050.000 (verklaring DVZ 32) Indische roepies zou betalen indien hij middels zijn IC op legale wijze heeft gereisd. Zelfs indien per loutere hypothese de inschakeling van een smokkelaar nodig zou zijn voor het verkrijgen van een visum, dan nog verklaart dit niet waarom verzoeker zijn IC nadien zou hebben weggegeven. Aldus zijn er wel degelijk gemotiveerde redenen waarom er ernstig kan worden getwijfeld aan de bewering dat verzoeker zijn IC aan de smokkelaar zou hebben gegeven. Verzoeker faalt aldus in zijn medewerkingsplicht. Dat verzoeker geen enkele reden heeft om zijn IC te verbergen, kan niet blijken gezien hij het ontbreken hiervan inroept om zijn terugkeer aan te vechten, laat staan dat uit deze loutere bewering kan worden afgeleid dat hij de waarheid spreekt. Tot slot kan het volhouden van een bepaalde versie van de reisweg niet uitwissen dat verzoeker dienaangaande tegenstrijdige en inconsistente verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker beperkt zich dan ook tot het volhouden in zijn verklaringen, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het formuleren van loutere beweringen en het maken van vergoelijkningen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

4.11. Voor zover verzoeker inderdaad niet langer een geldige IC bezit - wat niet is aangetoond - kan evenmin overtuigen dat hij onmogelijk een nieuw document of een duplicaat kan krijgen. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA in India de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken ("CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"). Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

4.12. Aldus kan vastgesteld worden dat verzoeker met zijn eigen IC dan wel met een duplicaat van zijn eigen IC zonder noemenswaardige problemen zou moeten kunnen terugkeren. *"Dat een geïndividualiseerd onderzoek noodzakelijk blijkt"* doet niets af van de mogelijkheid tot terugkeer. Verzoekers verweer *"Zoals hierboven reeds werd geargumenteed blijkt uit het administratief dossier van verweerster niet of verzoeker zich in de mogelijkheid bevindt terugkeerpapieren te verkrijgen"*, kan dan ook niet worden aanvaard nu uit de COI blijkt dat *"Alle Tibetaanse gesprekspartners hebben tijdens de Cedocamissie bevestigd dat het niet echt een probleem is om in India een IC, NORI-stempel of "exit permit" te krijgen"* en bovendien dat *"Alle Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft over hun reiservaringen met een IC hebben verklaard dat er zich geen noemenswaardige problemen voordoen om India met een IC te verlaten en om, volgens de voorschriften, vanuit het buitenland in India terug binnen te komen met diezelfde IC"*.

De door verzoekende partij neergelegde attesten van de Indiase ambassade kunnen evenmin aantonen dat verzoeker de toegang tot het Indiaas grondgebied wordt geweigerd. De Tibetaanse personen die zich hadden aangeboden op de Indiase ambassade dienden zich voor de praktische administratieve afhandeling tot de CTA te wenden, wat bezwaarlijk kan verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India dient gehandeld te worden en uit deze stukken niet kan blijken dat deze personen over de nodige geldige identiteitsdocumenten beschikten. Verzoeker toont geenszins aan dat een ambassade aan personen die zich ongedocumenteerd aanbieden zonder meer identiteitsdocumenten moet uitreiken. Bovendien kan uit deze bijkomende stukken (stukken 29 en 30) niet blijken of hun situatie gelijklopend is met deze van verzoeker. Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing aangezien verzoeker legaal het land verliet – onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

4.13. Voorts stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: *"Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India."* Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf in het buitenland opnieuw een RC te verkrijgen. Waar de COI nog melding maakt van de mogelijkheid voor de FRRO's om voor de teruggave van de RC de voorlegging van (een kopie van) het originele paspoort te vragen, stelt de Raad vast dat bij een legale terugkeer niets verzoeker kan verhinderen dergelijk document voor te leggen, te meer nu verzoeker niet aannemelijk maakt niet over een (duplicaat) IC te (kunnen) beschikken.

4.14. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.15. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoeker in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

4.16. Verzoeker vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer

nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en zij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

4.17. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

4.18. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK